

Arrest

nr. 229 745 van 3 december 2019
in de zaken RvV X en X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 juli 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 maart 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesemories.

Gelet op de beschikkingen van 26 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. COPPENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaken

Op 20 december 2017 dienen de verzoekende partijen, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 18 maart 2019 verklaart de gemachtigde van de bevoegde minister deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.12.2017 werd ingediend door :

G., G. (...) (N° R.N. (...)) geboren te Erevan op (...).1983

Nationaliteit: Armenië

Ook gekend als : B., N. (...) geboren op (...).1986 met Syrische nationaliteit

+ echtgenoot:

B., V. (...) (N° R.N. (...)) geboren te Erevan op (...).1975

Nationaliteit: Armenië

Ook gekend als : M., B. (...) geboren op (...).1975 met Syrische nationaliteit

+ kinderen: M., N. (...) geboren op (...).2015 en B., A. (...) geboren op (...).2017

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom het gezin de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland, in casu te Moskou in de Russische federatie. De elementen van integratie (mondeling kennis Nederlandse taal mijnheer, schoolgaan kinderen, tewerkstellingsbelofte als stalknecht in de landbouw-/fokkerijsector mijnheer, attest van inburgering) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen hebben twee asielaanvragen ingediend waarvan de eerste in juni 2013 onder een valse identiteit en nationaliteit (Syrische). Deze procedure werd definitief afgesloten in september 2015. Vervolgens hebben verzoekers twee jaar gewacht alvorens een tweede asielprocedure onder hun Armeense identiteit op te starten in september 2017. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen achtte deze asielaanvraag niet ontvankelijk. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen in juni 2018. Betrokkenen betekenden een bevel om het grondgebied te verlaten op 21.08.2018.

Betrokkenen verklaren zich niet tot de Belgische ambassade te kunnen richten voor een visumaanvraag omdat ze gevaar lopen in het land van herkomst omwille van hun huwelijk en de familiale problemen die dit huwelijk zou veroorzaakt hebben. Er is meer bepaald sprake van een slechte relatie met de familie van mevrouw ('haatgevoelens') , in het bijzonder met de broer van mevrouw die ook een andere politieke opvatting heeft dan mijnheer en aangesloten is bij de rechtse nationaal-conservatieve Republikeinse Partij van Armenië terwijl mijnheer aangesloten is bij de links-socialistische People's Party of Armenia. Betrokkenen zouden in het land van herkomst op een geheime locatie hebben verbleven in een huurappartement waardoor ze zelf aangeven een intern vestigingsalternatief te hebben gehad. Mijnheer heeft nog steeds telefonisch contact met zijn ouders en mevrouw heeft via skype contact met haar moeder. Volgens hun verklaringen tijdens de tweede asielprocedure gaan de gesprekken over dagdagelijkse zaken en dus niet over de zogenaamde familiale problematiek. Het gegeven dat het gezin eerst een asielprocedure opstartte als een Syrisch gezin doet onmiddellijk afbreuk aan de ernst van de verklaarde problematiek die zij zouden ondervonden hebben in Jerevan (Armenië). Ook de lange tussenperiode tussen de eerste en de tweede asielaanvraag ondermijnt de

ernst en de geloofwaardigheid van de geschetste vrees. De tweede asielprocedure met betrekking tot de problematiek in Armenië werd onderzocht. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hechtte geen geloof aan het conflict met de broer van mevrouw. Mocht het al om een werkelijk intrafamiliaal conflict gaan, tonen betrokkenen niet aan dat ze niet kunnen rekenen op de bescherming van hun eigen autoriteiten en dat ze zich niet elders zouden kunnen vestigen in Armenië. Ze tonen evenmin aan waarom een intrafamiliaal conflict hen er zou kunnen van weerhouden om een visumaanvraag in te dienen via de Belgische ambassade. Betrokkenen geven zelf aan op een adres te hebben gewoond (huurappartement) waarvan het adres onbekend was voor de families van betrokkenen. Mijnheer verklaarde het beroep van hulpvrouwe te hebben uitgeoefend en moet dus zeker op de hoogte zijn van de (juridische) beschermingsmogelijkheden in Armenië. Betrokkenen hebben intentioneel getracht de Belgische autoriteiten te misleiden waardoor de verklaarde problemen in het land van herkomst niet als ernstig en geloofwaardig kunnen worden afgedaan. Waarschijnlijker is het dat betrokkenen enkel een legaal verblijfsstatuut hebben beoogd en niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging. Ook voor wat betreft de geschetste problematiek in Armenië, werden immers tegenstrijdige verklaringen vastgesteld tussen de verklaringen van mijnheer en die van mevrouw (bijvoorbeeld omtrent een zogenaamde ontvoering van mijnheer en zijn vasthouding in een kelder).

Betrokkenen tonen niet aan dat ze geen visumaanvraag kunnen indienen via de Belgische ambassade in Moskou (Russische federatie). Ze leggen attesten voor dat ze in goede gezondheid verkeren (attesten van 16.11.2018). Ze dienen het Belgische grondgebied tijdelijk te verwijderen. Voor de visumaanvraag via de Belgische ambassade kunnen ze nog steeds beroep doen op hun Belgische advocaat.“

2. Over de rechtspleging

2.1. Vooreerst wordt er vastgesteld dat twee verzoekschriften zijn neergelegd tegen een zelfde bestreden beslissing, gekend onder de rolnummers X door de eerste verzoekende partij en X door de tweede verzoekende partij. De bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van de door de verzoekende partijen gezamenlijk ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Beide verzoekende partij dienen elk afzonderlijk een beroep in tegen dezelfde beslissing, namelijk de beslissing die werd genomen naar aanleiding van deze gezamenlijke aanvraag. Wegens verknochtheid moeten deze zaken worden samengevoegd. Ter terechtzitting gaan de partijen hiermee akkoord.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.3. Waar de verwerende partij in haar nota vraagt “kosten als naar recht”, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel, zoals geformuleerd in de synthesememorie in de zaak X, luidt als volgt:

“Concreet werpen verzoekende partijen in hun beroep in tot nietigverklaring tegen de onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet, een schending op van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Verwerende partij beperkt zich in haar nota met opmerkingen van 2 augustus 2019 louter tot een theoretische toelichting van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij het lezen van de nota met opmerkingen, kan zelfs niet worden afgeleid dat het in casu de situatie van verzoekende partijen betreft, behoudens dan het letterlijke citaat uit de beslissing dd. 18 maart 2019 tot onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Er wordt met geen woord gerept over de concrete elementen die verzoekers opwerpen als buitengewone omstandigheden en die hieronder nogmaals worden toegelicht.

Zo vormt het feit dat de oudste zoon van verzoeker beschikt over de valse achternaam die werd gebruikt uit de eerste procedure, vast en zeker een belemmering om met het gezin naar Moskou te reizen nu de nodige reisdocumenten niet kunnen worden verkregen. Deze belemmering voor wat betreft de valse naam blijkt zowel uit de geboorteakte van het kind (stuk 15), als uit het overgemaakte schoolattest (stuk 16).

In de nota met opmerkingen dd.2 augustus 2019, wordt niet gerepliceerd op dit element Verzoekers kunnen hun minderjarig kind nochtans onmogelijk achterlaten om naar Moskou te reizen

Er is dus wel degelijk sprake van een schending van het motiveringsbeginsel, nu verwerende partij nu nog steeds nalaat te motiveren waarom dit element niet in aanmerking wordt genomen.

Daarnaast kan worden herhaald dat verwerende partij vreemd genoeg opwerpt dat alle gezinsleden in goede gezondheid verkeren.

Dit leidt zij af uit het geneeskundig getuigschrift van de heer B. (...) dat verzoekers voorleggen (stuk 17).

Nochtans slaat dit getuigschrift enkel en alleen op de arbeidsgeschiktheid van de heer B. (...) en rept het getuigschrift evenmin met een woord over de gezondheid van de andere gezinsleden. De bewering van Algemene Directie Vreemdelingenzaken vindt dus geen enkele grondslag in de stukken. Ook hier laat verwerende partij na om in haar nota dd. 2 augustus 2019 te antwoorden op voormeld argument en beperkt zij zich tot een louter theoretische uiteenzetting.

Daar waar verwerende partij aanhaalt dat in dit stadium enkel en alleen wordt gekeken naar de buitengewone omstandigheden, maar vervolgens wel zelf een geneeskundig getuigschrift van de heer B. (...) - dat wordt voorgelegd als inburgeringselement - gaat gebruiken in haar eigen voordeel, handelt zij in strijd met haar eigen "regels". Dit is een schending van het algemeen beginsel patere legem quam ipse fecisti.

Verzoekers bevinden zich bovendien reeds sinds 2012 in België. Hun twee minderjarige kinderen werden hier geboren. Hoewel het gezin een uitgebreid aantal stukken voorlegt die hun integratie aantonen, wordt verwacht dat het gezin naar Moskou reist om van daaruit een - erg lang aanslepende - procedure te starten. Dat is ronduit onredelijk.

Voorliggende zaak is trouwens het toonbeeld van de lengte dat een aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet kan aannemen: de aanvraag werd ingediend op 20 december 2017, terwijl de beslissing pas werd betekend aan verzoekster op 9 juli 2019 (!).

Verzoekers vragen zich ook nu nog tevergeefs af hoe op grond van de aangehaalde motieven tot de bestreden beslissing kon worden gekomen. Er is immers geen enkele proportionaliteit tussen de aangevoerde argumentatie en de getroffen beslissing. Er bestaat daarentegen een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing.

Alle omstandigheden in acht genomen, zou een aanvraag in het buitenland dan ook een buitengewone onredelijke inspanning betekenen voor betrokkenen. Zoals opgeworpen, zijn er in casu wel degelijk buitengewone omstandigheden waardoor het voor verzoekster onmogelijk is om naar Moskou te reizen."

Het middel, zoals geformuleerd in de synthesememorie in de zaak X, luidt als volgt:

"Vooreerst merken verzoekers op dat de brief dd. 26 augustus 2019 (stuk 3), aanvangt met de melding dat geen administratief dossier werd neergelegd door verwerende partij. Dit druist ronduit in tegen de rechten van verdediging. Verzoekers kunnen de bewering van verwerende partij op geen enkel moment verifiëren.

Concreet werpen verzoekende partijen in hun beroep in tot nietigverklaring tegen de onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet, een schending op van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Verwerende partij beperkt zich in haar nota met opmerkingen van 13 augustus 2019 louter tot een theoretische toelichting van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij het lezen van de nota met opmerkingen, kan zelfs niet worden afgeleid dat het in casu de situatie van verzoekende partijen betreft, behoudens dan het letterlijke citaat uit de beslissing dd. 18 maart 2019 tot onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Er wordt met geen woord gerept over de concrete elementen die verzoekers opwerpen als buitengewone omstandigheden en die hieronder nogmaals worden toegelicht.

Zo vormt het feit dat de oudste zoon van verzoeker beschikt over de valse achternaam die werd gebruikt uit de eerste procedure, vast en zeker een belemmering om met het gezin naar Moskou te reizen nu de nodige reisdocumenten niet kunnen worden verkregen. Deze belemmering voor wat betreft de valse

naam blijkt zowel uit de geboorteakte van het kind (stuk 15). als uit het overgemaakte schoolattest (stuk 16).

In de nota met opmerkingen dd. 13 augustus 2019, wordt niet gerepliceerd op dit element. Verzoekers kunnen hun minderjarig kind nochtans onmogelijk achterlaten om naar Moskou te reizen.

Er is dus wel degelijk sprake van een schending van het motiveringsbeginsel, nu verwerende partij nu nog steeds nalaat te motiveren waarom dit element niet in aanmerking wordt genomen.

Daarnaast kan worden herhaald dat verwerende partij vreemd genoeg opwerpt dat alle gezinsleden in goede gezondheid verkeren.

Dit leidt zij af uit het geneeskundig getuigschrift van de heer B. (...) dat verzoekers voorleggen (stuk 17).

Nochtans slaat dit getuigschrift enkel en alleen op de arbeidsgeschiktheid van de heer N. (...) en rept het getuigschrift evenmin met een woord over de gezondheid van de andere gezinsleden. De bewering van Algemene Directie Vreemdelingenzaken vindt dus geen enkele grondslag in de stukken. Ook hier laat verwerende partij na om in haar nota dd. 2 augustus 2019 te antwoorden op voormeld argument en beperkt zij zich tot een louter theoretische uiteenzetting.

Daar waar verwerende partij aanhaalt dat in dit stadium enkel en alleen wordt gekeken naar de buitengewone omstandigheden, maar vervolgens wel zelf een geneeskundig getuigschrift van de heer B. (...) - dat wordt voorgelegd als inburgeringselement - gaat gebruiken in haar eigen voordeel, handelt zij in strijd met haar eigen "regels". Dit is een schending van het algemeen beginsel *patere legem quam ipse fecisti*.

Verzoekers bevinden zich bovendien reeds sinds 2012 in België. Hun twee minderjarige kinderen werden hier geboren. Hoewel het gezin een uitgebreid aantal stukken voorlegt die hun integratie aantonen, wordt verwacht dat het gezin naar Moskou reist om van daaruit een - erg lang aanslepende - procedure te starten. Dat is ronduit onredelijk.

Voorliggende zaak is trouwens het toonbeeld van de lengte dat een aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet kan aannemen: de aanvraag werd ingediend op 20 december 2017, terwijl de beslissing pas werd betekend aan verzoekster op 9 juli 2019 (!).

Verzoekers vragen zich ook nu nog tevergeefs af hoe op grond van de aangehaalde motieven tot de bestreden beslissing kon worden gekomen. Er is immers geen enkele proportionaliteit tussen de aangevoerde argumentatie en de getroffen beslissing. Er bestaat daarentegen een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing.

Alle omstandigheden in acht genomen, zou een aanvraag in het buitenland dan ook een buitengewone onredelijke inspanning betekenen voor betrokkenen. Zoals opgeworpen, zijn er in casu wel degelijk buitengewone omstandigheden waardoor het voor verzoekster onmogelijk is om naar Moskou te reizen."

3.2. De nota met opmerkingen van de verwerende partij in de zaak X luidt als volgt:

"Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald, het zorgvuldigheids- en/of redelijkheidsbeginsel. Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, kan worden opgemerkt dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 02.02.2007; R.v.St., nr. 154.954, 14.02.2006). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie o.m. R.v.V., nr. 2085, 28.09.2007). Voorts laat de verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt te geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). In antwoord op verzoekende partij haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard. Verweerder beklemtoont dat het loutere feit dat verzoekende partij meent dat zij volledig voldoet aan de voorwaarden om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden, uiteraard geenszins volstaat om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing van 18.03.2019 valt het volgende te lezen:

(...)

Met haar kritiek toont verzoekende partij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing op een kennelijk onredelijke manier zouden tot stand zijn gekomen. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering. De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in: - wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard; - wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schendingen niet aannemelijk. Het enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

De nota met opmerkingen van de verwerende partij in de zaak X luidt als volgt:

“Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald, het zorgvuldigheids- en/of redelijkheidsbeginsel. Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, kan worden opgemerkt dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 02.02.2007; R.v.St., nr. 154.954, 14.02.2006). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie o.m. R.v.V., nr. 2085, 28.09.2007). Voorts laat de verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt te geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). In antwoord op verzoekende partij haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard, tezamen met de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verweerder beklemtoont dat het loutere feit dat verzoekende partij meent dat zij volledig voldoet aan de voorwaarden om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden, uiteraard geenszins volstaat om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing van 18.03.2019 valt het volgende te lezen:

(...)

Met haar kritiek toont verzoekende partij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing op een kennelijk onredelijke manier zouden tot stand zijn gekomen. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering. De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in: - wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard; - wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schendingen niet aannemelijk. Verzoeker maakt de schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen bijgevolg geenszins aannemelijk. Het enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Waar de verzoekende partijen in hun synthesesmemorie in de zaak X hun bezorgdheid uiten omtrent het mogelijks niet neerleggen van een administratief dossier door de verwerende partij, wijst de Raad erop dat in de zaak X wel een administratief dossier werd neergelegd en dat het hen vrij stond dit te consulteren mochten zij dit gewenst hebben. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt niet dat de verzoekende partijen om een consultatie van hun dossiers bij de griffie van de Raad hebben verzocht. Hoe dan ook tonen zij niet aan waarom het beweerde gebrek aan een administratief dossier een aantasting zou vormen van hun rechten van verdediging.

3.3.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit de synthesesmemories blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Uit de synthesesmemories blijkt dat de verzoekende partijen de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren, zodat zij de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de

beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Het motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling moet restrictief geïnterpreteerd worden. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden moet worden verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De “buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig was ingediend, namelijk of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr.198.769).

In voorliggende zaak werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend niet werden aanvaard of bewezen.

Waar de verzoekende partijen aangeven dat hun oudste zoon een valse achternaam heeft en waar zij stellen dat dit een belemmering zal vormen om naar het land van herkomst te reizen, kan de Raad slechts vaststellen dat zij dit element geenszins als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben aangevoerd in hun aanvraag van 20 december 2017 of in actualisaties ervan. De verzoekende partijen kunnen de verwerende partij niet verwijten dit element niet te hebben beoordeeld in het kader van het onderzoek naar het bestaan van eventuele buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet gelet op de hoger geschetste bewijslast. Er kon van de verzoekende partijen worden verwacht dat zij het feit dat zij problemen verwachten bij een terugreis omwille van de valse familienaam van hun oudste zoon zouden hebben aangestipt als buitengewone omstandigheid. Blijkens het administratief dossier deden zij dit niet. Zij geven overigens evenmin aan waarom zij dit niet eerder hebben/konden aanbrengen. Verder is niet redelijk van de verzoekende partijen, opnieuw in het licht van de bewijslast die rust op aanvragers in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, om van de verwerende partij te verwachten dat zij zelf deze beweerde moeilijkheden in verband met een naam afleidt uit de voorgelegde geboorteakte of een schoolattest.

Verder ziet de Raad niet in waarom de motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn waar wordt gesteld dat alle gezinsleden in goede gezondheid verkeren, nu noch uit het administratief dossier noch uit de synthesememories blijkt dat de verzoekende partijen zich beroepen op gezondheidsproblemen van één of meer gezinsleden als buitengewone omstandigheden die hen zouden verhinderen terug te keren naar hun land van herkomst om daar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het feit dat de verwerende partij de goede gezondheidstoestand zou afleiden uit attesten die werden voorgelegd om aan te tonen dat de verzoekende partijen arbeidsgeschikt zijn, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Als de verzoekende partijen zich op de gezondheidstoestand van één of meerdere gezinsleden hadden willen beroepen als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dan hadden zij dit zo dienen te motiveren in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit deden zij niet. Hun grief is dan ook niet ernstig.

Waar de verzoekende partijen zich beroepen op een schending van "*het algemeen beginsel patere legem quam ipse fecisti*", kan de Raad slechts opmerken dat zij in hun verzoekschriften geenszins hebben aangevoerd dat de verwerende partij in strijd met dit beginsel zou hebben gehandeld. De synthesememorie heeft slechts tot doel de verzoekende partijen in de mogelijkheid te stellen te antwoorden op de argumenten van verwerende partij zoals uitgewerkt in de nota met opmerkingen, doch laat haar geenszins toe nieuwe middelen te ontwikkelen en tekortkomingen in het verzoekschrift recht te zetten. Middelen, ook indien deze de openbare orde raken, moeten, teneinde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen. In deze zaken tonen de verzoekende partijen niet aan, en de Raad kan niet anders vaststellen, dat de grondslag van deze onderdelen van de middelen nog niet bestond op het ogenblik dat de verzoekende partijen de verzoekschriften tot nietigverklaring hebben ingediend. De onderdelen van de middelen die slechts voor het eerst ontwikkeld werden in de synthesememories zijn onontvankelijk (cf. RvS 26 april 2007, nr. 170.603; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528). Een synthesememorie vermag tekortkomingen in de verzoekschriften niet recht te zetten. Ten overvloede wijst de Raad erop dat allerm minst blijkt dat de verwerende partij de voorgelegde medische attesten ter staving van de arbeidsgeschiktheid niet zou hebben beoordeeld in het licht van het onderzoek naar het bestaan van eventuele buitengewone omstandigheden, maar wel ten gronde zoals de verzoekende partijen voorhouden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij verwijzend naar deze attesten motiveert waarom ze geen blijk geven van het bestaan van buitengewone omstandigheden die te maken hebben met de gezondheidstoestand. Zij stelt uitdrukkelijk "*Betrokkenen tonen niet aan dat ze geen visumaanvraag kunnen indienen via de Belgische ambassade in Moskou (Russische federatie). Ze leggen attesten voor dat ze in goede gezondheid verkeren (attesten van 16.11.2018). Ze dienen het Belgische grondgebied tijdelijk te verwijderen.*" en motiveert zo letterlijk dat geen stukken voorliggen die aantonen dat de gezondheidstoestand hen belemmert om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen. Dit motief wordt door de verzoekende partijen niet weerlegd.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen er in hun synthesesmemories opnieuw op wijzen dat zij sinds 2012 in België verblijven, dat hun kinderen hier zijn geboren en dat zij hun integratie aantonen door middel van stukken. Hiermee beperken zij zich slechts tot een herhaling van elementen die zij in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf aanhaalden en waarover de verwerende partij zich reeds heeft uitgesproken. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom het gezin de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland, in casu te Moskou in de Russische federatie. De elementen van integratie (mondeling kennis Nederlandse taal mijnheer, schoolgaan kinderen, tewerkstellingsbelofte als stalknecht in de landbouw-/fokkerijsector mijnheer, attest van inburgering) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen hebben twee asielaanvragen ingediend waarvan de eerste in juni 2013 onder een valse identiteit en nationaliteit (Syrische). Deze procedure werd definitief afgesloten in september 2015. Vervolgens hebben verzoekers twee jaar gewacht alvorens een tweede asielpcedure onder hun Armeense identiteit op te starten in september 2017. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen achtte deze asielaanvraag niet ontvankelijk. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen in juni 2018. Betrokkenen betekenden een bevel om het grondgebied te verlaten op 21.08.2018.”

Door elementen zoals aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 december 2017 te herhalen gaan de verzoekende partijen eraan voorbij dat in de bestreden beslissing reeds op al deze elementen werd geantwoord, zoals reeds hierboven weergegeven. Met een loutere herhaling van de elementen zoals aangevoerd in hun aanvraag weerleggen ze op geen enkele wijze de concrete motieven dienaangaande uit de bestreden beslissing.

De verwerende partij motiveert ook waarom het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied in het concrete geval van de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitmaakt. Ook hieromtrent dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen nalaten de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Zij beperken zich slechts tot het stellen dat er sprake is van een disproportionaliteit.

De Raad kan overigens opmerken dat de stelling van de verwerende partij dat de elementen van verblijfsduur en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de eerste bestreden beslissing, oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Daarnaast herhaalt de Raad dat de buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

In zoverre de verzoekende partijen blijken te geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid door er onder meer op te wijzen dat een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning voor hen zou betekenen, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan zij de schending eveneens lijken aan te voeren, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is gelet op het voorgaande niet het geval. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2.

De beroepen tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU